

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

инв. 38158

снд. 07

Редактира комитетъ.

Отговорен редакторъ:
Протоиерей П. ИкономовъСтатии, съобщения, обявления и пр. да се из-
пращат до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—ВарнаВсички суми за вестника да се изпращат до
касиера на св. Митрополия — ВарнаОрганъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царъ Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪГодишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

В. „Християнска Защита“

Навърши вече 4 години. Като църковно-народна трибуна, тя бѣ повикана на животъ отъ самия животъ. Извървя дълъгъ пътъ. Справи се съ не малко мъчности, но и събра доста опитъ. Роди се въ бурни и неспокойни времена, когато революционнитѣ вѣдения бѣха завладѣли у насъ една доста голѣма частъ отъ нашето работничество; когато идемологията необезпокоявана отъ никого се ширѣше на всѣкъде, когато всичко се подценяваше и обезценяваше, когато интелигенцията ни бѣ раздѣлена на враждующи лагери, когато безбожници и родоотстъпници хуляха църквата, служителитѣ ѝ, и всичко свѣто въ тая страна, когато мнозина — божемъ сериозни и трезви хора — почнаха да се нагаждатъ... и когато ония, които не знаяха отъ гдѣ се отваряха вратитѣ на църквата, протриваха ржце и очакваха резултати отъ своитѣ пжклени планове.

В. „Хр. Защита“ преживѣ тия тежки дни, каза си думата по животрептящитѣ въпроси отъ общественъ и църковно националенъ характеръ. Хвърли обилна свѣтлина върху много въпроси, които живота изтласка на първа линия.

Тя бѣ оценена, щедро подкрепена отъ православното изпълнение и насърчена отъ много наши общественици, духовници и родолюбци. На всички сърдечно благодаримъ.

Съ настоящия брой, в. „Хр. Защита“ влиза въ 5-та си годишнина, все тъй бодра, смѣла и готова да изпълни общественитѣ си дълъгъ, като вѣренъ стражъ на родната църква и българския народъ.

На всички досегашни наши сътрудници и допистници, които до виша степенъ издигнаха авторитета и достоинството на вестника, сърдечно благодаримъ.

Хранимъ надеждата, че любовта имъ къмъ Господа Исуса Христа, чийто дѣло вършимъ, презъ настоящата 1941 година ще се увеличи, а ревността имъ къмъ вестника ще се удвои, така щото, въ края на годината, нашата и тѣхната радостъ да бжде пълна.

Днитѣ сж тревожни, пълни съ изненади. Бездействието днесъ е престѣпление! Злото гдето и да се срещне, трѣбва да бжде бичувано и изкарано на показъ, иначе нѣма изправление. За обща наша радостъ, нека отбележимъ и дебело подчертаемъ, голѣмия завой въ свѣта и у насъ къмъ Христа Спасителя и идеитѣ му.

Родната ни църква обаче, има своитѣ вътрешни и външни врагове, които не представатъ да я смуцаватъ. Отъ тѣхъ искаме да упазимъ християнитѣ, като непрестанно следимъ и изнасяме тѣхната пакостна въроотстъпническа вредителностъ.

Голѣма е задачата на църковната преса у насъ, особено въ тия бурни времена. Но, съ помощта и съдействието на добритѣ наши християни, върваме, че ще успѣемъ да бждемъ полезни за обща наша и тѣхна радостъ. Борбата съ лжехристиянитѣ и тъмнитѣ сили не е лека, защото врага е многоликъ и лукавъ.

Новата 1941 година за много народи, па и за насъ християнитѣ, изглежда че ще бжде година на голѣми изпитания, изненади и напрежения. Въпроситѣ, които времето повдига, не сж само политически, икономически и териториални, а и духовни, цѣлящъ корено духовно преустройство на свѣта.

Въ тази гигантска борба и водовъртежъ вишата управа на църквата и православното изпълнение, трѣбва да бждатъ по мѣстата си, и съ чиста и будна съвестъ и жертвена преданностъ къмъ Христа Спасителя, да бждатъ готови да бранятъ бащинията ни, идеалитѣ на племето ни и неговитѣ духовни ценности.

Настѣпилъ е момента, когато всички творчески сили у насъ трѣбва да се обединятъ и приготвятъ за бранъ, устоявайки вишитѣ интереси и идеали на родината ни.

В. „Хр. Защита“ и за въ бждеще ще бжде будна стража и добра съвестъ на народа си и добъръ събеседникъ съ читателитѣ си.

Отъ редакцията.

свещ. Енчо п. Йордановъ

Въ защита на благотворителното дѣло.

Колкото и странно да изглежда, благотворителното дѣло днесъ се нуждае отъ теоритична защита. На практика още нѣма институтъ, който да забранява милосърдието и да пречи на състраданието къмъ страдащитѣ. Но, на теория, благотворителността се отрича отъ мнозина.

1) Една група хора, — закоравѣли егоисти и несъзнателни ничшеанци — проповѣдватъ следната философия: „Ние сме противъ благотворителнитѣ инициативи, защото да помагашъ на бѣдни, болни и недѣлн съ пари, ше рече да корегирашъ Божието творение, да намирашъ грѣшки въ Божия планъ и да ги поправашъ, да нанасятъ оскърбление на Бога... Ако нѣкой трѣбва да се грижи за гладнитѣ, това е държавата, която взема отъ насъ данъци... Тази цинична философия не се нуждае отъ критика. Тукъ говори не разумътъ и любовта, а студеното сърдце.

2) Друга група човѣци се обявяватъ противъ благотворителността по партийни съображения: „Благотворителността, казватъ тѣ, е въ сжщностъ връщане на една много малка частъ отъ ограбеното... Всички хора се раждатъ голи и нищо не занасятъ съ себе си въ гроба. Тукъ на земята единъ се нагребилъ на гърба на други голѣми богатства, които трѣбва да се иззематъ и преразпредѣлятъ между всички. Това ограбване става въ фабрики, работилници, борси, банки, въ държавни афери и т. н. Църквата ходи да проси отъ богатитѣ, които охотно даватъ трохи отъ награбеното, защото Църквата, чрезъ благотворителността, смѣчвава общественитѣ различия и намалява негодуването на ограбенитѣ. Благотворителността е буферно сръдство въ отношенията между буржуазия и страдащо работничество“.

Знае се и девизътъ на подобни партийни групи: „Колкото по-зле, толкова по-добре! Нека общественитѣ развития стигнатъ своя върхъ, за да се начене наново единъ новъ животъ!“

Тия хора вѣрватъ, че психологията е шахматна дѣска и характеритѣ на хората — глина въ ржцетѣ на скулпторъ. Тия хора се въртятъ

въ омагьосанъ кръгъ: „вѣрватъ, че идеитѣ сж продуктъ на „битието“, а твърдятъ, че законитѣ ще се наложатъ на условията, били тѣ психични или материални. Скудоумни партизани, които дирятъ тѣлпи, за да играятъ на гърба имъ юдино хоро. Тѣ говорятъ противъ частната инициатива и личността, като творчески факторъ, за да запазятъ инициативата и факторството въ свои ржце. Страдащата личностъ не ги интересува. Състрадание и милосърдие сж праздни фантазии. Достоевски тѣхъ описва и въ „Престѣпление и наказание“ и въ „Бѣсове“ и въ „Бр. Карамазови“. Злобни фантазори, завистливи несретници, бездарни властелини, които не могатъ да понасятъ другъ да издигне една глава надъ тѣхъ. Когато св. Църква изпълнява най-светия си дълъгъ, тѣ я наричатъ служиня на капитала...“

3) Най-интересна е обаче третата група врагове на благотворителността. Това сж „бившия люди“ у Църквата. Това сж църковници, които твърдѣха, че Църквата има само една задача, да се грижи за душевното спасение на хората и за небесното Божие царство. Колкото се отнася до земното царство Божие, тѣ прилагаха принципа: „Кой ме е поставилъ сждия помежду ви?“ Това се отнасяше до отношенията между християнитѣ. Своитѣ лични земни работи тѣ неусетно нареждаха отлично, нѣкакъ случайно, до като на думи се грижѣха само за небесни нѣща. Това лицемѣрие е твърдо прозрачно. Тази трета група врагове на благотворителността твърде прилича на враговетѣ № 1.

Така можемъ да резюмираме цѣлата работа. Врагове на благотворителността сж алчнитѣ егоисти, фанатизирани партизани и лицемѣрцитѣ християни.

„Бѣдни ше има до като свѣтъ свѣтува“. И всѣка инициатива за облекчение страданията на ближния е благословена отъ Бога. Благословени да бждатъ усилията на всички, които работятъ въ наясна насока. Благословени да бждатъ създателитѣ на благотворителни братства и фондове, старопиталища, приюти, безплатни болници и трапезарии и т. н.

Масонска провокация.

Радиото разгласи по-всички краища на свѣта, че английския кралъ назначилъ за Великъ Магистъръ на масонството въ Англия Кенския дукъ.

По този случай станали тържества, въ които взели участие делегати и оратори отъ Швейцария, во главе съ Великия Магистъръ на швейцарската ложа.

За лишенъ пжтъ масонитѣ под чертахъ, че се мѣсятъ въ политическитѣ и международни интриги, служещи за машина ту на една, ту на друга страна, само и само, междуособицата да продължи и тѣ да ловятъ риба въ мътна вода. Недоволни, че ложитѣ имъ сж закрити

въ Германия и Италия, прехвърлиха щаба си въ Англия и Швейцария, отъ гдето ше кроятъ кожи противъ всички народи, които не се подчиняватъ на английския империализъмъ и които искатъ да водятъ самостоятелна национална политика.

Интересно би било да се узнае, дали и представителитѣ на английската църква сж взели участие въ това тържество, устроено отъ английския кралъ?

Макаръ и официално закрити масонскитѣ ложи въ другитѣ страни, отъ това комюнике се подразбира, че тѣ сж въ връзка по между си и получаватъ инструкции отъ чужбина, а главно отъ центъра — Англия и ше продължатъ своята пагубна дейностъ.

Кръщението на Исуса Христа.

Твърде красиво и вдъхновено св. Евангелисти Матей и Лука разказват за кръщението на Господа Исуса Христа. Ето какъ описват тѣ това събитие: „А въ петнадесетата година отъ царуването на Тиверия кесаря, когато Понтий пилатъ управляваше Иудея... Биде слово Божие къмъ Иоана синъ Захариевъ въ пустинята. И този Иоанъ носѣше дрехи отъ камилска вълна и коженъ поясъ на кръста си; а храната му бѣше акриди и дивъ медъ... И се кръщаваха отъ него въ рѣката Иорданъ, като изповѣдваха грѣховетѣ си... Тогава Исусъ дохожда при Иоана за да се кръсти отъ него, а Иоанъ Го възспираше и казваше:

— Азъ имамъ нужда да се кръстя отъ Тебе, а Ти ли идвашъ при мене? — Но Исусъ му отговори и рече:

— Остави сега; защото тъй намъ подобава да изпълнимъ всѣка правда. — Тогава Иоанъ Го допусна. И като се кръсти, Исусъ веднага излѣзе изъ водата и ето, отвори му се небесата и видѣ Духа Божий да слиза като гълъбъ и да се спуска върху Него. И ето, гласъ отъ небесата, който казваше: „Този е Моятъ възлюбленъ Синъ, въ Когото е Моето благоволение. И Исусъ, когато начеваше служението си, бѣше на около 30 години.“

Исусъ бѣ кръстенъ въ водитѣ на Иорданъ и отъ този моментъ почна спасителната си дейностъ, за да се сбжднатъ думитѣ на пророкъ Исайя, казани 700 години преди раждането на Христа:

„Гласътъ на викация въ пустинята говори: пригответе пѣтъ Господу, прави направете въ пустинята пѣтекитѣ за нашия Богъ.“

Въ память на това събитие, когато небесата сѣ се отвори и троеличния Богъ се явилъ, за да свидетелствува, кой е Този, който се кръщава, църквата е опредѣлила единъ отъ 12 голѣми празници.

Въ първитѣ години на християнството, кръщението Господне се е празнувало на изтокъ и западъ съ голѣмо тържество на 6 януарий ст. стилъ така, както казва и традицията, че на този денъ се е кръстилъ Господъ въ св. води.

Този празникъ се е наричалъ още и „Епофамия“, т. е. „появяване на Господа“, като началникъ на нашето спасение. Наричалъ се е още „Теофамия“, т. е. „Божественото му появяване“, защото въ оня моментъ се доказа Неговото божество, чрезъ слизането на св. Духъ върху Му и чрезъ свидетелството

на Небесния Отецъ, че Исусъ е Неговиятъ възлюбленъ Синъ (Мат. 3,17).

Този празникъ, въ който Божеството се показва въ три лица, учреденъ отъ църквата и противъ еретицитѣ, които отричали едната сжщностъ на тритѣ лица, които образували св. Троица.

Къмъ края на второто столѣтие този празникъ се е тържествено празнувалъ на 6 януарий. Това свидетелствува и св. Климентъ Александрийски въ своята книга „Стромата“: „Следъ Рождество Христово, най-голѣмиятъ денъ да вибже Епифамия, въ който Господъ показа своето Божество; и това да бжде въ 6 денъ отъ 10 месецъ (6 януарий ст. стилъ, смѣтайки началото на годината отъ 1 априлъ)“.

Римскиятъ историкъ Amianus Marcellianus (+ 390) потвърждава това като самъ посещавалъ църквата на този денъ „Епифанията на Христа отъ месецъ януарий“.

Срещу този празникъ идвали да се кръщаваха всички оглашени, а на самия денъ идвали християни отъ цѣлия свѣтъ както и днесъ идватъ да се потопятъ въ рѣката Иорданъ.

На този денъ Патриарситѣ и Митрополититѣ изпращали послания къмъ епископитѣ, чрезъ които имъ съобщавали датата на Великденъ, Петдесетница и другитѣ подвижни празници. Тия послания се наричали „пасхални“ и много отъ тѣхъ сѣ достигнали до наши дни.

Твърде хубави речи има написани отъ св. Григори Ниски, Иеронимъ, Августинъ и др., по поводъ на този празникъ. Понеже на този денъ църквата споменава и за тримата мѣдрети, дошли отъ изтокъ да се поклонятъ на Христа, католицитѣ ги наричатъ „празникъ на тримата царе“.

Къмъ всичко това Юстинианъ поставилъ Епофамията да се празнува както сѣ наредили св. Отци — чинно и благоговѣйно. Срещу този празникъ постили, а вечерята кадили трапеза съ сухо ядене, плодове и др.; четатъ се царскитѣ часове и пророчествата отъ Вехтия и Новия Заветъ въ връзка съ кръщението Господне.

Срещу великия празникъ, следъ св. Литургия, се извършва великия водосветъ и свещеницитѣ посещаватъ домоветѣ на християнитѣ, за да ги поръсатъ, пѣйки тропаря на празника. На самия денъ пѣкъ, следъ Божествената Литургия, духовенството съ цѣлия народъ отиватъ при близката рѣка, изворъ... съ хоругви, св. кръстъ, слънца, пѣйки религиозни пѣсни и извършвайки великия водосветъ така, както го е наредилъ Софрония (+ 638 г.) Иеру-

Протоиерей П. Икономовъ.

Нѣмаме никакъвъ грѣхъ!

Не съмъ никого убилъ; на никого кжщата не съмъ ограбилъ; на по-заможнитѣ отъ менъ не завиждамъ; съ никого не съмъ скаранъ; въ свѣтовнитѣ разправи и бъркотии не се меса; гледамъ си кжщата, децата, службата и работата; до колкото ми силитѣ позволяватъ правя добро; постя до колкото мога; кръстя се и на църква по нѣкога ходя...

Ето отговора на мнозинството, щомъ имъ обрнешъ вниманието, че въ края на годината се налага всѣки да направи прегледъ и равностѣтка на изминалото време.

Предполагайки, че и между многобройнитѣ читатели на в. „Хр. защита“ ще се намѣрятъ такива, предлагамъ разговоръ:

Нито единъ грѣхъ?

— Ами, че какъвъ грѣхъ ще имамъ?

— Щомъ нѣмате нито единъ грѣхъ, тогава Вие сте самъ Богъ, защото само Той е безъ грѣхъ. А до колкото азъ знамъ, всички ние сме грѣшни хора. И ако Вие твърдите, че нѣмате нито единъ грѣхъ, знайте, че дори въ този моментъ Вие сторихте грѣхъ: Вие излъгахте, Вие лъжите. Св. Писание казва: „Ако кажемъ, че нѣмаме грѣхъ, сами се лъжемъ и истината не е въ насъ“ (1. Иоанъ 1) „Ако кажемъ, че не сме сгрѣшили, правимъ Бога лъжецъ“ (ст. 10) Както виждашъ, самъ Богъ казва, че всѣки човѣкъ е грѣшенъ. Вие пѣкъ казвате: азъ съмъ човѣкъ, но не съмъ грѣшникъ. Кой отъ двамата ви въ случая говори истината?

Вие или Богъ? Между тебъ и Бога азъ твърдо вѣрвамъ, че Богъ казва истината.

— Чакъ безъ нито единъ грѣхъ, не съмъ казалъ, че съмъ. Може би и азъ да си имамъ нѣкой, но малък, не отъ голѣмитѣ грѣхове. Но, знай ли... пѣкъ азъ?

Вие казахте, напр., за лъжата. Ами, че кой не лъже?

— Сега не говоримъ за другитѣ хора, говоримъ специално за Васъ; напр., Вие лъжите ли?

— По нѣкога.

— Следователно, лъжите. Тогава

салимския патриархъ.

Отъ 2 — 14 януарий църквата е подредила службитѣ и пѣснопѣнията си така, че тѣ да ни напомнятъ за величието на това събитие, за рѣката Иорданъ, за св. Иоанъ кръстителъ и пр... Богомолцитѣ изпитватъ особени чувства и духовни наслади презъ тия пълни съ красота и съдържание дни.

кажете ми, е ли това грѣхъ или не? Съвестта какво Ви шепне? Да лъже ли човѣкъ, или винаги правото да си казва?

— Добре би било винаги истината да се казва. Но можешъ ли? Нѣкой пѣтъ, ей така самия животъ, обстоятелствата те заставятъ да излъжешъ, не съ зла омисль, ами ей така да се отрвешъ било отъ нѣкоя беля, или отъ нѣкоя бъркотия.

— Азъ знамъ защо лъже човѣкъ, защото и азъ много пѣти съмъ си правилъ тия смѣтки и така съмъ разсждавалъ като тебъ. Но сегане не говоримъ, защо човѣкъ по нѣкога излъгва и искамъ да установя едно, че човѣкъ лъже и че лъжата е грѣхъ.

— Вѣрно ли е това или не?

— Да, вѣрно е, така е.

— Сега, да ти кажа пѣкъ причината, поради която човѣкъ не вижда грѣха.

Св. Апостолъ Павелъ много ясно посочва въ II-то си послание къмъ Коринтянитѣ, гл. 10, ст. 12. „Мѣришъ съ собствената си мѣрка“, а щомъ мѣришъ съ собствената си мѣрка винаги погрѣшно мѣришъ. Защо? Защото имашъ интересъ да се измѣришъ така както си щешъ, а не както си въ действителностъ.

Ако всѣки търговецъ би билъ свободенъ да мѣри съ собствената си мѣрка, тогава не знаа дали метърътъ би билъ метъръ, килограмътъ — килограмъ и литърътъ — литъръ...

Ето защо, хората трѣбвало да се споразумѣятъ по между си, да намѣрятъ и възприематъ една и сжща мѣрка за всички и на всѣкъде. Нашиятъ метъръ е дългъ колкото она на французитѣ, американцитѣ и на цѣлия културенъ свѣтъ, сжщото е и съ килограмъ, сжщото е и съ литъра.

Сжщото би се случило, когато стане дума и за мѣренето или прѣтеглянето на душата. Ето защо трѣба да имаме една и сжща мѣрка за всички и по тоя въпросъ. Кой ще ни я даде? Богъ. Азъ или ти може да си въобразяваме, че нѣмаме нито единъ дори грѣхъ, да видимъ, така ли ще каже и Богъ, който ни е създалъ и който ще ни сжди? Налага се, прочее, да знаемъ Неговата мѣрка, т. е., Неговата Воля, Неговиятъ законъ, предъ него да се изправимъ и мѣримъ, по закона Божий да се сдимъ.

Увѣренъ съмъ, че ако добре се запознаешъ съ тоя законъ, т. е., съ тая дадена отъ Бога мѣрка, би се ужасилъ отъ многото си грѣхове. Вземи само 10 божии заповѣди, или „Обичай Бога повече отъ всичко и ближния си като самъ

свещ. Дим. Петровъ.

Мжката на дѣдо Йовчо.

(Разказъ).

При енорийския свещеникъ дойде единъ човѣкъ отъ съседното село и каза:

— Отче, въ нашето село има боленъ човѣкъ. Дойди да го причастишъ. Болниятъ самъ поржча да отидешъ.

— А каруца не пратиха ли? Съ какво ще се иде? — попита свещеникътъ.

— Болниятъ е крайно беденъ, нѣма каруца. И неговитѣ близки нѣматъ. Пѣкъ кой ли въ селото има каруца? Който имаше добитѣкъ, продаде го. Ромѣнитѣ не ни оставиха на мира. Все за тѣхъ трѣбваше да работимъ. Дѣдо Йовчо — болниятъ — ми поржча, да ти кажа само. А ти, ако имашъ възможностъ, ела.

Свещеникътъ не отговори веднага. Сведе глава надолу. Замисли се. Може ли да не отиде? Да не изпълни ли дългътъ си? Наистина, не е малко пѣтъ, но що отъ туй? При-

званието му на тамъ го зове. И той обеща да отиде. Дори не усети какъ измина трудния пѣтъ. Леко му бѣше да върви. Защо? Самъ не знае. Като че ли имаше криле.

Дѣдо Йовчо го чакаше. Прикованъ повече отъ година на леглото, той не можеше да се помръдне безъ чужда помощъ. Наистина, какво изпитание! Но той не ропташе. Когато свещеникътъ влѣзе при него, той наведе глава и радостно се усмихна.

— Азъ те повикахъ, отче — рече той. — Днитѣ, които Богъ ми бѣ подарилъ за моя земенъ животъ, се свършватъ вече. Чувствувамъ го това. Не ми е мжно. Азъ доживѣхъ да видя свободата на моята поробена земя — Добруджа. Радвамъ се, защото се свършиха днитѣ на робскитѣ за насъ окови. Азъ имамъ и други окови, но тѣ ми сѣ дадени отъ Бога. Съ търпение ще ги понасямъ. Азъ забравямъ моята мжка, когато

знамъ каква радостъ изпитватъ моитѣ до вчера поробени братя. Какъ ми се иска да стана, да излѣза вънъ, да обхвана съ погледъ цѣлата земя, до гдето, ми очи видятъ, да влѣя и азъ моята радостъ въ общата! Но нито краката ми ме слушатъ вече, нито ржцетъ. Не ще оздравѣя. За туй те повикахъ. Да се причастя. Отдавна не съмъ приемалъ св. причастие. Грѣшенъ човѣкъ съмъ. А причастието е огънь, който изгаря, приемащитѣ го недостойно. Много грѣшихме ние, защото подъ чужда власть бѣхме. Не вѣрвахъ, че ще умра, докато не видя свободата на моя поробенъ край. Тя дойде. Само моятъ синъ по-малкия не си дойде. Той бѣше въ Варна. Знаеше, че съмъ боленъ, но не можеше да си дойде и да ме види. Една седмица преди да дойде нашата войска, изгубилъ търпение вече, опиталъ се да мине границата. Билъ хванатъ и отведенъ въ Кюстенджа. Тамъ е затворенъ. Видѣли го нашенци. Него чакахъ. Исканъ него да видя, живѣлия на свобода въ свободна България и тогава да умра. Но не ще го дочакамъ. Мжка ми е за него. Но

що да сторя — поржчвамъ на по-голѣмия си синъ, да не забравя брата си. Да се погрижи за него. Да не го остави тамъ да загине... Една радостъ отнасямъ въ гроба — свободата на моя измжченъ край, и една мжка — мжката по моя по-малъкъ синъ. Колко ми се иска и той да е тукъ. Но какво мога да сторя.

Отче, не вѣрвахъ, че ще дойдешъ. Ако е истински Божи служителъ, ще дойде, думашъ си. Богъ ще ми прости тоя грѣхъ. Сега можешъ да ме причастишъ. Нека Богъ помогне моятъ синъ да си дойде живъ и здравъ, и съ сълзи да облѣе гроба на измжчения си баща. Може отъ това мжката ми да изчезне.

Дѣдо Йовчо млъкна. Застана благоговѣйно, съ отправенъ нѣкъде въ далечината погледъ. Прие св. причастие. „Нинѣ отпушашъ раба Твоего, Владико... Зашепна той молитвата.

Следъ два дни камбаната прото-чено заби. Изпращаха дѣдо Йовчо до вѣчното му жилище.

Св. Иванъ Кръстителъ.

Нашия Спасителъ Иисусъ Христосъ свидетелствува, че нѣма по-голямъ човѣкъ отъ св. Иоана Кръстителъ.

Той е отбелязанъ въ историята като великъ проповѣдникъ на истината, незаменимъ подвижникъ въ вѣрата и благочестието за всички времена. Неговия ликъ се поставя по всички църкви на иконостаситѣ, следъ лика на Спасителя.

Той е рожба на усиленитѣ пламени молитви и въздишки на родителитѣ си, праведния Захарий и Елисавета.

Люлката на неговото възпитание бѣше пустинята около рѣката Йорданъ, а скромната му трапеза лишена винаги отъ хлѣбъ, се състояла винаги отъ акриди и дивъ медъ. Тукъ въ пустинята св. Иоанъ Кръстителъ съ постъ, въздържание, молитва и подвизи на съзерцателния животъ, се приготви за великото дѣло, да бѣде предтеча на Христа Спасителя. На 30 годишна възраст излѣзе на обществена проповѣдъ—да открие и приготи въ човѣшкитѣ корави сърдца пътя на евангелското благовестие. Той е последния пророкъ, съ когото се приключва В. Заветъ, за да се открие новозавѣтното благодатно Христово Царство. Проповѣдта му за покаяние и изправление, покѣртва и трогва човѣшкитѣ сърдца. „Който не се приготи и не даде плодъ на покаяние—казваше той, ще бѣде изхвърленъ като безплодно и сухо дърво отъ Царството Христово“. Всички жадни за новъ по-добъръ и по-справедливъ свѣтъ и строй, идваха при Него и се кръщаваха съ кръщение на покаяние, съ вѣра, че скоро Христосъ Спасителя ще дойде. Иоанъ съ проникателния си погледъ видя лицемерието въ обрѣдите на присѣжкующитѣ фарисеи и невѣрието въ лицето на садукеецѣ и безпощадно бичува и единитѣ и другитѣ. За него Спасителя каза на евреитѣ, които се бѣха събрали около него: „Какво излѣзохте въ пустинята да видите? Тръстика люлѣйна отъ вѣтъра, човѣкъ облеченъ въ меки дрехи? Които носятъ меки дрехи сж въ царскитѣ палати. Пророкъ ли? Да, казвамъ ви и повече отъ пророкъ. Този е за когото е писано: „Ето, Азъ пращамъ предъ лицето ти Моя Ангелъ, който ще приготи Твоя пътъ предъ тебе“ (Мат. XI:7—10).

Следъ като кръсти Господа Иисуса, за когото каза, че е недостоеенъ да се наведе и развърже ремѣна на обувката му, продължи да бичува порока съ сжщата смелостъ и последователностъ, до като стигна до двореца на Ирода, най-

себе си“ и сериозно помисли, дали си ги изпълнявалъ?

— Ами, че ако е така, тогава нѣма нѣма безъ грѣхъ? Покажете ми поне единъ човѣкъ, който да изпълнява всичко, що Богъ иска, който никогашъ да не е потѣпкалъ Божия законъ.

— Това е именно онова, което и азъ искахъ да ти докажа, нѣма нито единъ човѣкъ такъвъ, какъвто Богъ иска, т. е., безъ грѣхъ (Рим. 3, 10). „Всички се отклониха, вкупомъ непотрѣбни станаха: нѣма кой да прави доброто, нѣма нито единъ“ (Рим. 3—12). „Всички сж грѣшници и лишени сж отъ славата Божия“ (Рим. 3, 23; 5, 12).

Прочетъ, можешъ ли каза пакъ, че нѣмашъ нито единъ грѣхъ?

— Сигурно, че не. Добре запомни това, защото последицитѣ отъ грѣха сж страшни, споредъ словото Божие.

Този разговоръ не е въобразенъ. Той е воденъ много пжти. Малцина сж ония, които въ своята заблуда постоянствуватъ, че нѣматъ грѣхъ. И ти, ако до сега си се считалъ безъ грѣхъ, влѣзъ въ редоветъ на грѣшникитѣ, за да се изправишъ. Знаешъ ли защо? Защото само между тѣхъ работи Лѣкаря, който изцѣрява всѣки, който иде при Него.

големиятъ грѣшникъ, защото тамъ въ неговия палатъ се бѣ загнозидилъ грѣха. Умирайки братъ му Филипъ, той пребра жена му Иродиада и заживя съ нея незаконно.

Иродъ се смути отъ смелитѣ и правдиви изобличения. Чувствайки се слабъ и виновенъ, даде видъ, че ще го послуша. Иродиада, силната на деня и разпоредителката въ двореца, разбра причината за смущението и безпокойствието на Ирода. По неинъ съветъ Иродъ хвана Иоана Кръстителъ и го хвърли въ влажна тъмница. И тукъ, обаче, той не престана да вика противъ грѣха, да бичува и изобличава. Той знаеше че това ще го погуби, но горѣше отъ желание да изпълни до край дълга си и да умре за истината.

„Не ти се пада тебъ, Ироде, да водишъ братовата си жена“. На рождения си день Иродъ устрои въ богатия си дворецъ пиршество. Въ разгара на пирушество се явила Соломия—дъщерята на Иродиада и толкова увлѣкла Ирода съ изкуството си танцуване, че той въ пияно състояние й обещахъ да й даде каквото поиска, дори половината отъ царството си. Посвѣтвана отъ майка си, поискала главата на Св. Иоана Кръстителъ. Иродъ веднага изпратилъ палачъ въ затвора да отсѣче главата на великия пророкъ. Поставили я на блюдо и поднесли на Ирода. Той я предалъ на Соломия, а тя на майка си Иродиада. Така си отмъсти Иродиада на пророка, който изобличи развратницата.

Така върши великия пророкъ, който изобличи грѣха и, който не се уплаши предъ тиранията, която мислеше, че всичко й е позволено.

Паметта му се чества по цѣлия християнски свѣтъ. Тя буди въ всѣки честенъ човѣкъ нови нравствени сили въ борбата съ злото, грѣха и разгула.

Ето достоенъ примѣръ за подражание!

Войната въ цифри.

Американскиятъ сенаторъ Бонъ се е отдалъ на редица много-интересни изчисления, за да опредѣли колко струва смъртта на единъ неприятелски войникъ въ течение на вѣковетъ и е дошълъ до следния резултатъ:

По време на Юлий Цезаръ за да се убие единъ противникъ е трѣбвало да се похарчатъ 75 цента.

При Наполеонъ, вследствие усъвършенстването и увеличаването на военнитѣ оржия, убийството на единъ човѣкъ е струвало 3000 дол.

Презъ XIX вѣкъ тия цифри сж се увеличили въ много слаба пропорция.

Но отъ началото на XX вѣкъ нататкъ, цифрата се покачва бързо. „Цената на смъртта“ нарастнала четири пжти. Презъ войната на 1914 — 1918 г. тя е достигнала до 20 000 долара.

Отъ тогава тя се увеличила двойно. Неуморимиятъ пресмѣтачъ смѣта, че презъ времената на аеропланитѣ и бомбитѣ, за да се убие единъ единственъ неприятелски войникъ, трѣбва да се похарчатъ 55 000 долари, или 66 666 франка повече отъ времето на завоеванията на галитѣ.

Щомъ всичко това се знае че е така, защо не се потърси начинъ—та по миренъ начинъ да се разрешатъ всички спорове, а милиардитѣ да се спестятъ за облекчение на народа, който отъзалака на децата си ги дава? Широка и благородна е задачата на дипломатията въ наше време. Ако всички дипломати бѣха убедени християни; съ страхъ отъ Бога и любовъ къмъ човѣка въобще, не биха създали сплетни а биха по-жертвували всичко — спорнитѣ въпроси да се разрешатъ съ умъ а не съ пушки, кръвъ и милиарди долари. Паритѣ сж акумулиранъ трудъ и тѣ иматъ съвършено друго предназначение. Не да убиватъ човѣка и да разоряватъ стопанства!

Портоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 19).

Православенъ Сега нека продължимъ разговора си. Виждамъ, че вие протестантитѣ не сте на правия пътъ. . .

Протестантинъ Още единъ въпросъ. Кжде има въ св. Писание да се казва, че трѣбва да се кади тиманъ предъ иконитѣ? Не е ли казано: „Вие грѣшите предъ Бога, като извършвате това кадене и не слушате Неговия гласъ и не постѣпвате по Неговия законъ“ (Еремия 43 глава, 23 ст.). Никжде въ Новия Заветъ не се споменава за кадене съ тиманъ и апостолитѣ не сж кадили.

Православенъ Мойсей и Соломонъ принасяли ли сж таманъ или не?

Протестантинъ Тѣ правила това въ скинията, а вие го правите и въ кжщи.

Православенъ Прочети тѣзи мѣста отъ Писанието, гдето се говори за кадене.

Протестантинъ „И го постави предъ завесата, която е предъ ковчега на откровението, дето азъ ще ти се явя; на него Аронъ ще кади благоухонно кадило и пр.“ (Исходъ 308 глава). Какво се разбира отъ това?

Православенъ Ето какво. Богъ е казалъ: „тамъ кади, кждето ще ти се открия и ще говоря съ тебе“. А у пророкъ Малахия четемъ: „на всѣко мѣсто се принася тиманъ въ моето име и жертва чиста“ (Малах. 1, 11). И ние кадиме, както въ храма, така и въ кжщи, гдето има икони. Каденето тиманъ се употребявало и отъ апостолитѣ, което се вижда въ посланието на апостола Павла къмъ филийцитѣ (4 гл., 15 ст.). И въ „откровението“ пише за небесната Църква: „и дошълъ другъ ангелъ и застаналъ предъ жертвеника, като държалъ златна кадилница; дадено му било много тиманъ, когото да пренесе съ молитвата на всички светии на Златния жертвеникъ и пр.“ (Апокалипсисъ 8 гл., 3 ст.). Виждашъ сега, че ние, като кадиме, подражаваме Небесната Църква, а ти коя църква подражавашъ? Богъ наказалъ евреитѣ, защото си обърнали лицето отъ жилището Господне, затворили вратата, угасили свѣтилицитѣ, не кадили тиманъ и не пренесли жертва на Бога Израилевъ. И вие всички, които последвате тази секта, ще ви постигне тази участъ, която постигнала евреитѣ, понеже вие постѣпвате по-зле отъ тѣхъ. Вие съвсемъ сте отжигили отъ Господната църква, подигравате нея, нейнитѣ обряди и самитѣ тайнства. Ще кажешъ, че хулитѣ само насъ—живата църква—а не Христа, но вие мислите погрѣшно, лъжовно. Апостолъ Павелъ пише: „Христосъ е глава на църквата. Той възлюбилъ църквата и предалъ себе си за нея“ (Ефес. 5 23—25). Ти изпълнявашъ ли това, което Христосъ поръчва въ Евангелието?

Протестантинъ Какъ не, ние изпълняваме всичко. което е написано, но само духовно.

Православенъ Дето ще рече, вие не правите това, което Иисусъ Христосъ е поръчалъ, а само го мислите и считате, че вече сте го направили. Ако азъ си помисля, напримѣръ, че съмъ заслужилъ да бѣда въ рая и почна да се хваля, че действително съмъ за тамъ, ще ли ме смѣтнешъ за нормаленъ човѣкъ?

Протестантинъ Разбира се, ще те смѣтна за маниакъ и че страдашъ отъ религиозна мания.

Православенъ Ето. виждамъ, че вие лъжите Бога и всичкитѣ простосмъртни хора. Да ти кажа единъ примѣръ. Нѣкой си богатъ велможа намислилъ да си направи два съвършено еднакви палата. Повикалъ двама майстори, далъ и на двамата еднакви планове, като имъ поръ-

чалъ, всѣки да направи по единъ палатъ безъ да жали материалъ, време и пари. Единиятъ майсторъ, като получилъ плана, веднага почналъ да го строи и се стараелъ нищо да не пропусне отъ дадения му планъ. Другиятъ пъкъ даже не помислилъ да го прави. Първиятъ майсторъ го попиталъ: „Защо не правишъ палата? Моятъ вече е готовъ“. Вториятъ му отговорилъ: „Азъ правя палата мислено, т. е., духовно и той у мене е вече отдавна готовъ“. Какво ще кажешъ за това? Кой постѣпва правилно?

Протестантинъ Разбира се, че първиятъ.

Православенъ А вие постѣпвате както втория майсторъ: взели сте отъ Бога плана — Евангелието — и викаете: „Ние ще се спасимъ съ Евангелието, което е у насъ. Нищо друго не ни трѣбва.“ Не познавате що е човѣкъ, духовенъ растежъ, помагала, помощъ, благодать Божия, тайнства, иерархия, църква, една свята съборна апостолска. Никакъ не помисляте, че палата трѣбва да се строи по плана, че сж нуждни материали: камъни, негасена варъ, циментъ, пѣськъ, дъски, дървета, гвоздеи, изкачвания, сушене, попѣлвания, поправки, стѣкла, мазания, боядисвания и пр., и пр.

Евангелието е плана на нашето спасение, въ него е написано: „Ако не ядете плътта на Сина човѣчески и не пиете неговата кръвъ, то нѣма да имате животъ въ себе си“; ако не се помажете съ осветено масло нѣма да оздравѣте! ако не се кръстите и миропомажете не сте съ-участникъ Христовъ; ако не се молите, каете, причастявате, вие сте езичникъ.

Вие, протестантитѣ, сторихте ли палата по плана Божий — св. Писание? Не ви споменувамъ св. Предание, което още по-силно ви изобличава, защото то вече е суха неподкупна история, огледало на времената.

Протестантскиятъ рационализъмъ убива постепенно, постепенно вѣрата въ Иерусалимския Страдалецъ. Запомнете, Христосъ не е човѣкъ, а е Богъ.

Протестантинъ Благодаря ти отъ душа, за гдето ми разказа всичко това. Сега вече разбрахъ, че безъ Църквата и безъ Нейнитѣ седемъ тайнства, св. обряди и молитви, не може да се наследи Небесната Палата — Царството Божие.

На земята сжществувагъ 400,000 вида животни.

Съвремената наука днесъ изброява 400,000 вида животни, които се разпредѣлятъ както следва: 200,000 вида насекоми; 12,000 вида риби, отъ които само 400 живѣятъ въ сладкитѣ води; 12,000 вида птици; 2500 влечуги; 200 вида бозайници; 10,000 миди и охлюви; 2,000 паяци и скорпиони; 1200 вида жаби и гущери и пр.

Презъ XVIII вѣкъ знаменитиятъ естествовикъ Лине е твърдѣлъ, че има всичко 1,100 вида животни.

Колко много нѣща има още неизвестни за човѣка и за науката. Та добре ще бѣде, да бждемъ внимателни, когато говоримъ, че науката всичко може да знае. Нито дѣното на океана е изследванъ още, нито земнитѣ недра, нито въздушнитѣ пространства, гдето авиацията днесъ се бори съ стихитѣ за да ги завладѣе, нито пъкъ сжщността на самата материя, както и звездното небе.

Нека наведемъ горделивитѣ си чела предъ Твореца и да кажемъ: „Колко велики сж дѣлата Ти Господи, всичко примждро си създалъ“.

Законъ за защита на нацията... и църквата.

През настоящата сесия на XXV обикновено Народно събрание минава вече и на трето четене законът за защита на нацията. Известни са постановленията, въ общи черти, на тоя закон — разтуряне тайните, противонародни организации, преследване рушителите на националното единство, чест, благополучие. Преследване спекулантите върху снагата на работния български народ.

Съображенията, за да бъде внесена тоя закон сж, че чужденците, особено евреите, служат на чужди, не български и противобългарски интереси, било като търговци, чиновници или членове на масонски и бенеберитски сдружения.

Всичко това хубаво, но не бива да се спре на половин път. Чужденците и евреите работят у нас и под друга форма и рушат националното ни единство. Това сж сектантските водачи.

До къде стигат въ своите проповеди против българщината тия сектанти се вижда от следния факт:

Въ един френски колеж у нас, едно бедно българче от Македония се учи на католически разности. Въ срочната си тема „Въра и отечество“ тоя ученик пише: Католическата въра е истинска въра. Папата е замѣстникъ на Христа и единствено отечество на българите, сърби, гърци, турци и румъни...

Можемъ да приведемъ и други доказателства.

По-големи рушители на народното ни единство отъ масоните и евреите, това сж сектите. Ето защо, наложително е да се създаде „законъ за защита на църквата“, още повече, че това е обещано още при създаване на конституцията — гл. IX — за върата, чл. 43.

Да се защити Църквата на о. Паисия и Левски дякона, Църквата пазителка презъ тъмното робство на Българщината, тъй както попъ Матей въ „Кървава пѣсенъ“ на П. Славейковъ, казва:

„Богъ и България — единство въ двойна плът —
— Богъ и България на клетва ни зоват!“

К. ТУЛЕШКОВЪ
гимназ. учителъ, гр. Перникъ

НАША ПОЩА.

Г-нъ Свещаровъ, сждия—Силистра. Статиите ви получихме. Разбираме мъжката ви и тая на изселниците. Сподробяме мислите и чувствата ви. По независещи от редакцията причини, отлагаме помѣстванията имъ за по-късна дата.

свещ. Р. К. с. Семисъ-алж, Добричско. Получихме списъка на абонатите. Благодаря ви.

Иеромонахъ Стефанъ. Бреслау—Германия. Получихме писмото ви. Молбата ви ще бъде удовлетворена. Благодаримъ за благопожеланията. Честита и вамъ н. 1941 г.

свещ. И. М. с. Косово, Видинско. Удовлетворихме молбата ви. Здравейте!

свещ. Ив. К. гр. Котелъ. Благодаримъ за всичко хубаво и сърдечно. Една сърдечна молитва въ такъв моментъ, чула отъ Бога се превърна въ пророчество. Изпращамъ ви вестника.

Ziarului „Raza“. Bucuresti. Ще ви се изпраща вестника въ замѣна.

гр. Ш. О. Д. Ще се помести. Мако търпение.

Печатница „Просвѣщение“ Варна

Индийците масово минаватъ въ луното на християнството.

„Нѣмашъ право да се докоснешъ до единъ парий, нѣмашъ право да пиешъ подиръ него, нито пъкъ да да се ползувашъ отъ предмети до които той се е допрялъ. Изгонени отъ обществото, отъ всички презрени, тѣ трѣбвало да водятъ единъ мизеренъ, нечовѣшки — кучешки животъ, въ отдалѣно изолирани села“. Така казва и нарежда закона на брахманите. Кой е мотивътъ, за да бъдатъ поставени парийте да водятъ единъ такъвъ страшенъ—ужасенъ животъ? Отговора на брахманите билъ: „Тѣ си водятъ произхода отъ нозете на Брахма и не заслужаватъ друга участъ“.

Щомъ стигнала до ушиѣ на тия нещастници проповѣдта на Исуса, тѣ се събудили, и търсятъ новъ животъ.

Исусъ Христосъ уми нозете на учениците си. Учителътъ на любовта и човѣщината не счеете това за унижение за себе си. Църквата се гордѣе съ този описъ на основателя си, защото е назидателенъ и пѣленъ съ съдържание.

Сжщата църква стигна въ Индия и изми съ кръвта на Спасителя „нозете на Брахма“, т. е. прибра, сгрѣ сърдцата на унижените и оскърбени парии.

Христовата църква го направи и прави съ надежда — ще бъдатъ победени отъ любовта на Господа Исуса и подобно на св. Ап. Петъръ ще извикатъ: „Господи не само нозете, но и ржцетѣ и главата“, т. е., че при Исуса ще дойдатъ не само парийте, но и висшата аристокрация, както вече идва. Богъ е благословилъ това дѣло. Между парийте, жадни за по-добъръ животъ и за да се спасятъ отъ това ужасно иго на брахманизма, днесъ има вече истинско народно движение за масово минаване въ луното на християнството. Цѣли села, десетки хиляди парии идватъ да слушатъ новата проповѣдъ за Иабовъ и се покръстватъ.

Безспорно, че въ това масово покръстване има известна опасностъ. Тя се състои въ това, че нѣма достатъчно време да бъдатъ добре подготвени—катихизирани въ истините на християнската въра.

Но не по-малка истина е, че събудения интересъ къмъ християнството, за милионите парии, открива хиляди възможности да имъ се проповѣдва благата вѣст на новото царство. Постепенно подбора и катихизацията ще се подсилватъ за да приематъ съ още по-големо достойнство св. причастие. За сега можемъ да се похвалимъ съ образцовия животъ и изпълнение на покръстените парии. Съ умиление четемъ първото послание на св. Ап. Петъръ до коринтяните гл. I стр. 27 — 28 „Ала Богъ избра онова, що е безумно на тоя свѣтъ, за да посрами мъдритѣ... избра онова, що е унижено... що е нищо... и спира да чете. Радостни сълзи прочитатъ: „Сигурно за насъ, парийте, е мислилъ св. Ап. Павелъ когато е писалъ. Ние сме унижени, оскърбени, както Богъ избра. Ето другъ тамъ коленичилъ при леглото на умирающата Асма, неговата едничка дъщеря. Той не плаче, не. А й казва: „Асма, мое дете, Ти сега отивашъ при моя Исусъ. Асма, кога го видишъ, цѣлуни нозетѣ му заради мене“.

Ами за Хукми, Таби и още много други жени на парии, днесъ последователи христови, колко не би могло да се каже! Мѣстото не позволява. Казватъ въ библиотеката: „Като прѣсна изворна вода за уморенъ пжтникъ, така добрата вѣстъ, дошла отъ далечна страна“.

Пиша тия редове за тия наши братя во Христе отъ Индия, едва здържайки сълзите си. Коленичи заедно съ менъ читателю, да благодаримъ заедно Богу, за това чудно Божие дѣло.

Преведе прот. П. Ик.

Изъ живота на епархията.

На 1. I. 1941 г. Негово Високопреосвещенство отслужи благодарственъ молебенъ въ църквата „св. Николай“.

На 7 януарий—Рождество Христово—Негово Високопреосвещенство Епархийскитъ ни Архиерей отслужи Св. Божествена литургия въ съборния храмъ „Усп. Пресв. Богородици“, Варна, въ време на която ржкоположи въ дяконски чинъ Здравко свещеноикономъ Маджаровъ, изъ София, кандидатъ за свещеникъ на IX вакантна енория въ Варна.

Новиятъ дяконъ е завършилъ курса на Софийската Духовна Семинария, школата за запасни офицери въ София и правни науки съ отличие. Синъ е на многоуважавания отъ всички ни свещеноикономъ Атанасъ Маджаровъ, свещенослужителъ въ храма-памятникъ „св. Александъръ Невски“ — София.

Негово Високопреосвещенство отпрати прочувствени приветствия къмъ новоржкоположения отецъ Здравко, като очерта тежкото и отговорно служение, което поема въ дни на голѣмо отрицание.

На другия день, 8 януарий — съборъ Пресв. Богородица, св. Праведний Йосифъ — въ време на св. Божествена литургия Негово Високопреосвещенство ржкоположи новия дяконъ въ свещенически санъ, при стечение на множество богомолци. Службата бѣ съпроводена отъ хубавото и стройно пѣние на църковния хоръ, дирижиранъ отъ г. Ал. Кръстевъ. Негово Високопреосвещенство произнесе прочувствено слово, съ свойствения му чаръ да трогва и увлича.

8. I. По случай имения день на Негово Високопреосвещенство бѣ отслуженъ въ съборния храмъ „Пресв. Богородица“ благодарственъ молебенъ. Храмътъ бѣ препълненъ отъ богомолци — нѣщо което подчертава голѣмата почитъ и обичъ на варненци къмъ своя архипастиръ и свещеноначалникъ.

Следъ молебена голѣма частъ отъ гражданството се отправи къмъ св. Митрополия да поздрави лично Н. Високопреосвещенство, като му, за свидетелствува още веднажъ безгранична обичъ и преданостъ.

На 9. I. Негово Високопреосвещенство служи въ гр. Добричъ.

На 26. XI м. г. въ гр. Шуменъ е била свикана свещеническа конференция.

Св. Литургия била отслужена отъ свещ. Рафаилъ Петровъ, който произнесълъ слово съ въодушевление и проникновение на тема:

„Въ мирѣ скорби будите, но дерзайте, яко азъ победихъ мира“.

Рефератъ на тема: „Страданията въ живота, като причина за колебания на християнската въра“ чете свещеникъ М. Д. Милчевъ. Между другото той изтъкна: страданията въ свѣта могатъ да бъдатъ раздѣлени на три категории: 1) Страдания по вина на човѣка; 2) Страдания допустнати отъ Бога; 3) Страдания, смисъла на които не винаги можемъ да проумѣемъ. Християнската въра ни учи да бѣгаме отъ страдания, но ни дава сила да ги понасяме. Страданията като бодливи тръни израняватъ нашето сърдце, обаче усилватъ и закорвяватъ върата ни, защото чрезъ тѣхъ ние вървимъ по пътя на нравственото съвършенство. Реферата бѣ кратъкъ, съ подобрени мисли, цѣтуещъ стилъ и добре изнесенъ. Реферата бѣ попълненъ отъ свещ. Симеонъ п. Сотировъ, а най-много отъ Архиерейския намѣстникъ, който въ края на речта си подчерта мисълта: „Християнската религия не е религия на страданията, а религия на творчеството, на живота и на спасението.“

Закрилъ конференцията съ напѣтствени и насърчителни думи, приканвайки събратята си свещеници, да се проникнатъ отъ днешното изключително време и всеотдающе да служатъ на св. Църква и Родината.

Съобщаватъ ни отъ село Александрия — Добришко: Негово Благовѣйство свещ. Владимиръ п. Емануиловъ е основалъ православно християнско братство „Св. Климентъ Охридски“. Заедно съ кмета е основалъ и кооперация „Новъ животъ“.

Поздравяваме отца Владимира и му пожелаваме ползотворна работа въ виноградъ Божия.

ПЛАТИЛИ АБОНАМЕНТА СИ

за в. „ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА“ за 1940 г.:

Квит. № 31	Църковно н-во храмъ „св. Богородица“ —Търговище	50 л.
„ 2	свещ. Василий Яковъ, Търговище	20 „
„ 3	Църковно настоятелство с. Аспарухово, провадийско	50 „
„ 4	свещ. Симеонъ Канитинъ, с. Аспарухово, провадийско	20 „
„ 5	Църковно настоятелство с. Дългополъ, провадийско	50 „
„ 6	свещ. Николай Миховъ, с. Дългополъ, провадийско	20 „
„ 7	Църковно настоятелство с. Изгрѣвъ, омортагско	50 „
„ 8	свещ. Стефанъ Милушевъ, с. Изгрѣвъ, омортагско	20 „
„ 9	свещ. Вл. Емануиловъ, с. Дългополъ, провадийско	20 „
„ 10	Църковно настоятелство с. Н. Рилски, провадийско	50 „
„ 11	свещ. А. Радионовъ, с. Н. Рилски, провадийско	20 „
„ 12	Църковно настоятелство храмъ „св. Петка“, Варна	50 „
„ 13	свещ. Дамянъ Андреевъ, с. Марашъ, шуменско	20 „
„ 14	Църковно настоятелство с. Марашъ, шуменско	50 „
„ 15	свещ. Никола Добревъ, с. Равна гора — варненско	20 „
„ 16	Църковно настоятелство с. Равна гора, варненско	50 „
„ 17	свещ. Анастасъ Колевъ, с. Върбакъ — шуменско	20 „
„ 18	Църковно настоятелство с. Върбакъ, шуменско	50 „
„ 19	Църковно настоятелство с. Добри Войниковъ, шуменско	50 „
„ 20	свещ. Ат. Стояновъ, с. Петровъ долъ—провадийско	20 „
„ 21	Църковно настоятелство с. Петровъ долъ, провадийско	50 „
„ 22	Църковно настоятелство с. Вѣнчанъ, провадийско	50 „
„ 23	Църковно настоятелство с. Дивдѣдово, шуменско	50 „
„ 24	свещ. Никола Ставревъ, с. Дивдѣдово—шуменско	50 „
„ 25	свещ. Атанасъ Попхристовъ, Варна	20 „
„ 26	прот. В. Ив. Караджовъ, с. Плисковъ — Н.Пазарско	20 „
„ 27	Църковно настоятелство с. Плисковъ, Н.Пазарско	50 „
„ 28	Църковно настоятелство с. Вѣбелъ, Търговищко	50 „
„ 29	свещ. Христо Атанасовъ, с. Вѣбелъ—Търговищко	20 „
„ 30	свещ. Енчо п. Йордановъ, Варна	20 „
„ 31	свещеноикономъ Ив. Дочевъ, Шуменъ	20 „
„ 32	Никола Галевъ, Шуменъ	20 „
„ 33	Бѣлчо Джамбазовъ, Шуменъ	20 „
„ 34	Филию Маджаровъ, Шуменъ	20 „
„ 35	Драго Драговъ, Шуменъ	20 „

(Слѣдва).